

Sygn. akt III CSK 298/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku R. K., S. K. i B. T.
przy uczestnictwie D. B., K. S., J. W., X. W., M. M., W. M., C. B., I. K. i T. K.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki D. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestniczki D. B. od postanowienia z dnia 25 stycznia 2014 r. Sądu Rejonowego w K. w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej.

Od postanowienia Sądu Okręgowego uczestniczka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącej, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna ona w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca zarzuciła błędną subsumpcję, polegającą na błędnej wykładni art. 145 § 1 i 2 k.c., w istocie jednak polemizuje z ustaleniami Sądów pierwszej i drugiej instancji. Okoliczność, czy nieruchomości nie ma odpowiedniego dostępu do drogi publicznej jest przede wszystkim kwestią stanu faktycznego, który powinien być ustalony w sposób niebudzący wątpliwości (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1999 r., II CKN 669/98, nie publ., z dnia 2 grudnia 2009 r., I CSK 144/09, nie publ.).

W tej sytuacji, skoro skarga kasacyjna została skierowana w istocie przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenie dowodów, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.), oraz została w zasadzie oparta na tezie, że skarga jest „w ocenie skarżącego oczywiście uzasadniona”, należało odmówić przyjęcia jej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]